

Kirjailijan kesteillä | Maailmankirjat

Antti Niskanen

Ian McEwan: *Rannalla* suom. Juhani Lindholm (Otava 2007)

Ian McEwan on niitä vakavasti otettavia englantilaisia kirjailijoita, joiden työhön kriitikon tulisi syventyä yhtä pikkutarkasti kuin tämä itse tehdäkseen hänelle oikeutta. McEwanin romaanin *Rannalla* (Otava, 2007) rakkaustarinaa luettaessa tulisi käyttäytyä kuin kesteillä joilla tarjotaan juustoja, viinejä ja suklaakakua. Ensin tulisi huomata tarjottavien aineiden esillepano. Ensimmäistä juustoa ja viiniä maistettaessa aistisi edellisen jopa groteskin puoleisen maun olevan sovittamalla sovitettu yhteen jälkimmäisen hienostuneisuuteen. Herkkää tunnetta, kipeää seksuaalisuutta.

Maut avautuisivat ruokailijalle pikku hiljaa, ruokailu etenisi hitaalla tempolla, isännän paneutuneisuutta aiheeseen korostaisi vielä tämän hännäävä viivyttely ennen seuraavia syöntikohteita. Lopulta viimeisenä tarjottava tumma suklaakakku upottaisi vieraan sohvaan vastaansanomattomalla raskaudellaan. On se tuo Ian kyllä, sitä ajattelisi poistuessaan, harvassa ovat hänenlaisensa kaverit. Oma seuralainen voisi tuhahtaa rappukäytävästä pihalle päästyään: "Kyllä oli pitkäveteinen ilta":

"Edwardin ja Florencen suhteessa mikään ei tapahtunut nopeasti. Merkittävät edistysaskeleet, sanattomat lupaukset joilla katsomisen ja koskettamisen alueita laajennettiin, tapahtuivat hitaasti ja vähitellen. Lokakuisesta päivästä, jolloin Edward ensi kerran sai nähdä Florencen paljaat rinnat, kului vielä pitkä aika siihen, kun hänen sallittiin koskettaa niitä – se tapahtui joulukuun 19. päivänä. Helmikuussa hän suuteli niitä, ei tosin vielä nännejä, joita hän pääsi hipaisemaan huulillaan vain yhden ainoan kerran, toukokuussa. Florence noudatti vielä suurempaa varovaisuutta omissa seikkailuissaan hänen vartalollaan. Yksikin Edwardin äkkinäinen liike tai radikaali ehdotus saattoi tehdä tyhjäksi monen kuukauden uurastuksen. Se ilta, kun he olivat elokuvissa katsomassa Hunajan makua ja Edward vei Florencen käden jalkoväliinsä, onnistui viemään kehitystä taaksepäin monta viikkoa. Florence ei käynyt hyytäväksi, ei edes viileäksi – sellainen ei ylimalkaan kuulunut hänen tapoihinsa – vaan pikemminkin vähän etäiseksi, näytti kenties pettyneeltä, ehkä jopa petetyltä. Hän otti Edwardiin etäisyyttä, mutta ei missään vaiheessa kyseenalaistanut rakkauttaan. Lopulta päästiin taas normaaliin päiväjärjestykseen: kun he kerran eräänä sateisena lauantai-iltapäivänä maaliskuun lopussa istuivat kahdestaan Edwardin vanhempien pienen talon sotkuisessa olohuoneessa Chiltern Hillsissä, Florence antoi kätensä viivähtää lyhyen hetken Edwardin peniksen päällä, tai ainakin sen vieressä. Heräävä toivo ja

hurmio kiduttivat Edwardia vajaan viidentoista sekunnin ajan, kun hän tunsi käden kahden kangaskerroksen lävitse. Kun Florence sitten veti kätensä pois, Edward tiesi, ettei kestäisi enää. Hän kosi Florencea.”